

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XVII. quique Jacobum non id sibi velle censent, fore ut Israëlitis Reges de tribu Juda semper praesint, sed ut non alii quam hac tribu orti praesint:

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

esse, ut extincta potius & sublata penitus dicenda sit, ac proinde oraculo Jacobæo nequaquam accommodari posse. Nec enim ad id satis est, verum aliquando fuisse quod de fictio illo & stamineo gentis suæ sceptro commemorant, sed ad Messiam usque iis expectatum perseverare debuit. Quod cum secus venerit, nullaque hodie sceptri umbra apud ipsos super sit, nulla ratione defendi potest ea quam afferunt prædicti Jacobæi interpretatio.

XV. Nihilò validior illa est quam proposuit R. Bechai, à quo libri Mosis explanationibus sunt illustrati. Is super hoc loco Geneleos, & in libro quem שלח ארבע, *Mensam quadratam* inscripsit, geminum hic Messiam prædictum esse opinatur, Mosem alterum, alterum Messiam proprio dictum quem Judæi expectant. Nec enim credibile esse ait Jacobum futura animo prospicientem, longinquam & remotam Israëlita gentis liberationem prædicendam suscepisse; instantem vero & proximam, cuius auctor futurus erat Mosès, silentio prætermisisse; utramque ergo uno vaticinio præsentiasse; præsertim cum altera alterius typus & exemplar, juxta doctrinam à Prophetis traditam, futura esset: præterea Siloh Mosem esse per artem Gematricam; nam si vocabulorum שילה, & משה, valorem arithmeticum colligas, habebis utrobique summam CCCXLV; ad Mosès vero tempora Israëlitarum sceptrum tenuisse tribum Juda, & ab ea demum ad Levitas per Mosem translatum esse. Regem porro fuisse Mosem probat hoc testimonio Deuteronomii: *Erit apud rectissimum Rex congregatis principibus populi, cum tribubus Israël:* quod adsonat huic prædicto Jacobi: *Et erit aggregatio populorum:* sic enim Ebraica verba reddi possunt. Israëlita autem populorum nomine afficiuntur eodem loco Deuteronomii: *Dilexit populos: omnes sancti in manu illius sunt.* Hæc Bechai, cui respondeo nugatoriam esse & futilem Gematricam artem, per quam ex hoc Jacobi oraculo, & ex quocumque Scripturæ loco sexcenta ejusmodi signum quivis queat extundere. Aio deinde etsi sceptri jus in tribu Juda semper fuerit, usum tamen non fuisse ante Davidem, quod vult Bechai, nedum ante Mosem, cujus ævo Judaica tribus, totaque Israëlita gens durissima apud Ægyptios servitute premebatur. Fac tamen sceptro tum potitam fuisse tribum Juda, repugnantia sibi contraria implicabit hæc opinio: nam ut ei accedat fides, dicendum est, reipsaque dicit R. Bechai, sceptrum de tribu Juda fuisse ablatum, postquam venit prior Messias Mosès. At sciscit idem Magister, non ablatum iri sceptrum de Juda, antequam postremus Messias advenerit. Igitur Mosès ætate nequaquam ablatum fuit. Corruit ergo sententia hæc, seque ipsa jugulat.

XVI. R. Mosès ben Nachman, R. Joël ben Suib, aliique partium illarum Magistri, dictiones שבט, *Sceptrum*, & מרחק, quod Vulgata *Ducem* reddit, designare volunt sævum & impotentem dominatum, quo misera ipsorum gens passim vexatur. Cui calamitati tum à Deo finem impostum iri censent, cum Christus advenerit. Facile enim vero confutatur opinatio hæc ex verbis à Scriptore sacro adjectis, quibus מרחק, *Ducem, sive Legislatorem* hunc de femore Judæ proditurum præcinit. Unde liquet, non externos, quibus parere coguntur, principes, sed gentiles eorum ac tribules prædicti. Inde se ut expediant alii, exponunt *Doctorem Legis*: ut sententia hæc sit, Legis Doctores semper fore inter Judæos, qui eos officii sui commonefaciant, nec Legis oblivisci patiantur, etiamsi iniquum Ethnicorum principatum & dominationem tolerare cogantur. Verum ne id quidem defendi potest: nam si sacrorum annalium replicemus memoriam, falsum esse reperiemus, duris semper Judæos imperiis fuisse afflictos, cum mitissimis & æquissimis Regibus, quos gens hæc plerosque tulit, paruerint. Nego denique vocem שבט, si solitaria sit, tyrannicum imperium sonare. Dominationem generatim significat, tam æquam & legitimam, quam impotentem: quæ sane adjuncto epitheto determinanda erat, cum in eo rei totius cardo verteretur; uti in Psalmo secundo determinata est: *בשבט ברזל, in virga ferrea.* Qui vero שבט hic tribum sonare rentor, ut sensus sit, Non ablatum iri tribum Juda, ita ut decem tribus ab Assyriis in longinquas regiones deportatæ sunt, semperque suos ipsam doctores habituram, veritati manifeste contradicunt, cum Judaicæ gentis reliquiæ ablata, deportatæ, miserrimis exiliis multatæ sint. Igitur si patriam ac penates servare debuit tribus Juda ad Messiam usque, Messiam jampridem venisse necesse est.

XVII. Existimant præterea R. Selomoh Alcabitzius, in libro Manoth hallevi; R. Obadias Saphornus in suis Legis expositionibus, proxime memoratus R. Mosès ben Nachman, aliique hujus gregis, non hoc sibi voluisse Jacobum, ad Messiam usque ætatem temporarii sceptri possessionem penes tribum Juda semper futuram, cum ea sepe excidisset ipsam certum sit, sed non alios reges quam tribu Juda ortos Israëlitis imperaturos: sin res secus eveniat, causæ futura ipsorum peccata; regnumque à Juda ad tempus ablatum, ipsi aliquando restitutum iri; proindeque punitos fuisse à Deo, præsent, sed.

tum R. Bechai, qui Messias duos à Jacobo prædictos affirmat, quorum alter fuerit Mosès, alter nondum advenit:

Deut. 33. 5.

Deut. 33. 5.

& qui vocabus, שבט, Sceptrum, & מרחק, tyrannicum & crudele imperium in se passim exerceri solitum prædicti putant: & qui שבט, hic tribum sonare opinantur:

Psal. 2. 9.

ut non alii quam hac tribu orti profuerint: 2. Reg. 10. 1. 1. Reg. 10. 24. 1. Reg. 10. 11. quicumque aliis prognati tribubus sceptrum usurparunt: cum ergo Saul qui Benjamita fuit, & Assamonæi qui Levitæ fuerunt, sceptrum sibi arrogassent, infeliciter ipsos periisse, Deo sic jus tribus Juda persequente. Meminissent doctrinæ hujus patroni, quibus verbis Saulem Samuel compellaverit, cum unctura Regem cum Israëlitarum consecraret: *Ecce unxit te Dominus super hereditatem suam in principem.* Meminissent quibus cum verbis Samuel Regem renuntiaverit: *Certe videtis quem elegit Dominus, quoniam non sit similis illi in omni populo.* Eane injusta est regni possessio, cujus auctor est Deus? Meminissent quam demisso sermone Samueli responderit Saul, cum in amplioris fortunæ spem excitaretur: *Numquid non filius femini ego sum, de minima tribu Israël, & cognatio mea novissima inter omnes familias de tribu Benjamin? quare ergo locutus es mihi sermonem istum?* quasi regni honorem refugiens ac detrectans. Ex his intelligitur Judæ sceptrum non contra jus, sed Deo sic volente & jubente Saulem occupasse, adeo ut qui secus sentiunt, apertissimo Dei judicio & clarissimis Scripturæ sacre verbis contraire videantur. Meminissent etiam Jeroboamum tribu Juda haudquaquam oriundum certo Dei nutu Israëlitis imperasse: sic enim ipsum Abias Silonites compellat: *Hæc dicit Dominus Deus Israël, Ecce ego scindam regnum de manu Salomonis, & dabo tibi decem tribus: & deinde: Te autem assumam, & regnabis super omnia quæ desiderat anima tua, erisque rex super Israël. Si igitur audieris omnia quæ præcepero tibi, & ambulaveris in viis meis, & feceris quod rectum est coram me, custodiens mandata meæ & præcepta meæ, sicut fecit David servus meus, ero tecum, & edificabo tibi domum fidelem, quomodo edificavi David domum, & tradam tibi Israël.*

qui prophetiam hanc esse statuerit: XVIII. Futilis verò penitus & absurda est eorum interpretatio, qui prophetiam hanc, non planam ac simplicem, sed *ἀποδεδωκένω*, & connexis quibusdam determinatam esse statuunt: atque ea lege & ordine principatum ad Messiam usque tempora esse Judæ promissum, si modo legi divinæ obsequatur. Cum enim opinionem istam nulla Scripturæ sacre prosequantur testimonia, uti nullo jure proponitur, sic optimo jure repudiatur. Cum alioqui pari exceptione, si huic adhibetur fides, omnia sanctorum Prophetarum vaticinia eludi possint.

quique id ita exponunt, Judæis deservit nuncquid deservit: 2. Reg. 17. 27. XIX. Proponitur præterea hæc loci interpretatio in Berosith Rabba, Judæos, dispersos licet & captivos, non ita tamen vexatum & afflictum iri, ut omni penitus presidio careant; futurumque semper ut ex uno loco expulsi, in alium benigne suscipiantur, quoad Messias veniat; haud aliter atque à Machiro Ammielis filio David Absalomum fugiens exceptus est, & omnibus copiis liberaliter adjutus. Atqui hoc non tribus Juda privatim proprium est, sed ad omnes Israëlitas generatim pertinet: cum tamen demonstrandum fuerit promissionem hanc, Judæ privatam & propriam fuisse, nam Jacob *benedixit singulis benedictionibus propriis.* Deinde vix assignari regem, gentemve posse puto, quæ eos ita foveat ac protegat, vel tam certis prosequatur auxiliis, quam Machir Davidem; cum per universum orbem, quantum fando accepimus, æque viles habeantur, despiciantur sint, gravissimis tributis obruti spolentur, diripiuntur.

qui ita, Tribum Juda ex hominum commercio nunquam iri segregatum, ut decem tribu. XX. Postremam hanc ex R. Manassis Conciliatore proponam oraculi Jacobæi expositionem; nunquam ita sublatum iri tribum Juda, & ex hominum notitia ac commercio segregatum, uti decem tribubus contigit, sed semper doctores suos per quos erudiat ad Messiam usque ortum habituram. Ego vero aio non magis ex hominum societate & usu sepositas esse decem tribus, ac illam Judæ: nam qui per orbem sparsi sunt Judæi, quibusnam prodierint tribubus; an ex decem, an ex Judæa tribu, valde incertum est; tamque credibile est decem tribus ab Assyriis in orientem abductas, Judæos illic superstites progenuisse, quam quæ à Romanis in has oras dissipatæ sunt, Judæos in occiduis partibus habitantes procreasse. Præterea post deportatas decem tribus, aliqui tamen iis orti in patria reperti sunt, velut Anna Prophetissa, quæ fuit de tribu Aser. Nunc vero cum inter tot inflictas à Deo genti huic calamitates, non postrema sit tribuum confusio & permistio, & certæ stirpium seriei ac stemmatum ignoratio, & post tot direptiones, sectiones, publicationes, proscriptiones, vetustorum instrumentorum jactura; unam aliquam à reliquis, Judæam ab aliis decem, nunc internoscere velle, id vero est Judæum agere hoc, esse desipere.

Refelluntur deinde Judæi, qui hoc oraculum ad Messiam ullo modo pertinere negant; XXI. Nunc ii refellendi veniunt Judæi, qui majorum suorum sprete auctoritate ad Messiam ullo modo pertinere hoc oraculum prætracte infitiantur: qui ut à via veritatis recesserunt semel, in varios protinus errores sunt delapsi. Quidam Siloh, nominis hujus urbem sonare censent, & verba hæc, *Donec veniat Siloh*, exponunt, Donec desinat Siloh & finem habeat: ista autem, *Non auferetur sceptrum de Juda*, id putant sibi velle, Præstantia Judæ in regium dominatum mutabitur. Ut loci totius